

тѣ взели да се колятъ и мушкатъ едни други и станали по-страшни и отъ самитѣ звѣрове. Нѣмало по свѣта миръ, съгласие и любовь. Хората започнали да се изтрѣбватъ, и рѣки отъ кръвь потекли по земята. Ковачътъ си казалъ: „Азъ дадохъ на хората не едно срѣдство за миръ и любовь, а едно пакостно оржие“. И престаналъ той да прави мечове, навелъ глава и дълго мислилъ.

По едно време лицето на ковача просияло отъ радость. Той скочилъ, запалилъ отново изоставената пещъ и казалъ: „Сега азъ ще направя друго едно нѣщо: ще изработя оржие, което само полза ще принася на хората; то ще имъ даде миръ и щастие, и ще укроти тѣхния звѣрски духъ“.

И направилъ първото рало.

Като позабравили своитѣ свади, хората пакъ се стекли при ковача, купили си рала, започнали да оратъ земята, и обработената почва имъ дала изобилень плодъ. Народътъ забравилъ разпритѣ, взелъ да се труди и се почувствувалъ щастливъ. Ралото не било създадено за нападение, а само за защита чрезъ мирень и благословень трудъ.

И щастливиятъ ковачъ, като видѣлъ, че е направилъ най-голѣмото добро на хората, посочилъ имъ ралото и казалъ: Азъ ви дадохъ мечъ, братя, но той не ви донесе добро: вие станяхте по-лоши, по-голѣми звѣрове и отъ ония, които се вѣдятъ въ горитѣ. Сега ви давамъ рало, което ще ви донесе миръ, съгласие и любовь. Работете, трудете се, оставете за винаги свадитѣ и разправиитѣ чрезъ мечове, и вие ще бъдете щастливи. Азъ съмъ вече много старъ и ще умра, но ще умра доволенъ и честитъ“.

Като казалъ тия думи, ковачътъ на първия мечъ първото рало спокойно издѣхналъ.

Д. Гаврийски.